

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8Co/177/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3212204482
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Legerská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3212204482.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne, ako odvolací súd, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Legerskej a členiek senátu Mgr. Ivany Šlesarovej a JUDr. Ivicy Čelkovej v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO 36 864 421, proti žalovanému Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 11. februára 2014, č. k. 6C/142/2012-117, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu, zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania, ktorou sa žalobca domáhal náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Žalobca uviedol, že majetková škoda a nemajetková ujma vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou v konaní vedenom pod sp. zn. 5Er/268/2009 spočívajúcom v tom, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia až dňa 16.08.2010, zamietnutím žiadosti o udelenie poverenia, pričom konanie začalo dňa 22.07.2009 a povinnosťou súdu bolo rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia do 15 dní od jej doručenia súdu prvého stupňa. Súd vo veci nariadil pojednávanie, na ktoré sa účastníci a ich zástupcovia nedostavili. Žalovaný svoju neúčast' ospravedlnil a súhlasil, aby súd pojednával v jej neprítomnosti. Žalobca doručil súdu návrh na zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady neustrannosti súdu a sudcu spolu s návrhom na prerušenie konania. Žiadosť o zrušenie (odročenie) pojednávania z uvedeného dôvodu vyhodnotil súd prvého stupňa za nedôvodnú. Žalobca v žiadosti poukázal na žalobu, v ktorej namietal zaujatosť sudcov tamojšieho súdu, no o jeho námietke už bolo právoplatne rozhodnuté a žalobca žiadne nové dôvody neuviedol. Rovnako nebol dôvod na zrušenie resp. odročenie pojednávania z dôvodu podaného návrhu na prerušenie konania. Obsahovo išlo o totožný návrh na prerušenie konania, aký už raz žalobca v tejto veci podal a o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté. Ak by mal súd akceptovať takéto návrhy na zrušenie alebo odročenie pojednávania za účelom rozhodnutia o návrhu na prerušenie konania a aj niekoľkokrát rozhodovať o návrhoch na prerušenie konania podaných z tých istých dôvodov, nebolo by možné pristúpiť k prejednaniu veci a k rozhodnutiu o veci samej, čím bol popretý zmysel a účel súdneho konania, porušené právo na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov minimálne jedného z účastníkov, nehovoriac o porušení ďalších zásad súdneho konania, ako zásady hospodárnosti, ale aj zásady ne bis in idem (nerozhodovať dvakrát o tej istej veci), hoc ide o

procesnú otázku. Okrem toho žiadosť žalobcu o zrušenie pojednávania (ergo jeho odročenie) nespĺňala náležitosti v zmysle § 119 O. s. p., žalobca sa o uvedenom dôvode dozvedel podstatne skôr ako bol jeho návrh zaslaný (nakolko o identickom návrhu už bolo pred časom rozhodnuté) a dôvod na odročenie nebolo možné za žiadnych okolností považovať za dôležitý aj z toho hľadiska, že o totožnom návrhu na prerušenie konania už bolo rozhodnuté. Preto súd prvého stupňa nepovažoval za potrebné ani zákonné o návrhu na zrušenie pojednávania rozhodovať a z horeuvedených dôvodov vyhodnotil súd návrh žalobcu na prerušenie konania za nedôvodný, a preto ho zamietol. Z dokazovania vykonaného listinnými dôkazmi mal súd prvého stupňa preukázané, že dňa 22.07.2009 podal žalobca ako oprávnený návrh na vykonanie exekúcie na Exekútorskom úrade súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého so sídlom v Bratislave. Domáhal sa vymoženía pohľadávky na podklade exekučného titulu Rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu voči povinnej K. Vymáhaná pohľadávka mala vzniknúť zo zmluvy o úvere uzatvorenej medzi oprávneným a povinnou. Exekučné konanie bolo vedené u súdneho exekútora pod spis. zn. EX 6169/09 a na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou pod spis. zn. 5Er/268/2009. Exekútor požiadal tamojší súd o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 28.08.2009. Uznesením č. k. 5Er/268/2009 - 12 zo dňa 11.03.2010 tamojší súd exekučné konanie v danej veci zastavil, zaviazal oprávneného nahradíť trovy exekučného konania a vrátil mu súdny poplatok. Uznesenie v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 4CoE/219/2010-21 zo dňa 31.05.2010 nadobudlo právoplatnosť dňa 14.07.2010. Za aplikácie § 3 ods. 1 písm.a), d), § 4 ods. 1 písm. a) bod 1., § 5 ods. 1, § 6 ods.1, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3 písm. a), b), c), d) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom v čase tvrdeného nesprávneho úradného postupu súdu, § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.05.2010 a ust. § 103 a §104 Os.p. , dospel súd prvého stupňa k záveru, že žaloba nie je dôvodná, a preto ju zamietol. Najskôr však skúmal, či sú splnené podmienky konania. Uzavrel, že pokiaľ sa žalobca domáhal náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. na základe nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, spočívajúceho v prieťahoch v konaní, je daná právomoc a príslušnosť tamojšieho súdu tento nárok vecne posúdiť, prejednať a rozhodnúť o ňom. Námietku žalovaného o nespĺnení podmienky predbežného prerokovania nároku vyhodnotil súd prvého stupňa ako nedôvodnú. V tomto prípade ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý je odstrániteľný a ktorý bol odstránený tým, že v priebehu konania uplynulo od prijatia žiadosti žalovaným do dňa rozhodnutia súdu viac ako 6 mesiacov a žalovaný v tejto lehote nárok žalobcu na náhradu škody neuspokojil. Pokiaľ žalovaný namietal procesné nedostatky žaloby, tak je pravdou, že žaloba mala nedostatky, no nie také, aby odôvodňovali postup súdu podľa ustanovenia § 43 ods. 1 O.s.p.. Žalobca uviedol v žalobe rozhodujúce skutočnosti a z označenia veci bolo možné zistiť, z ktorej konkrétnej exekučnej veci svoj nárok odvodzuje. Žalobca svoj nárok na náhradu škody skutkovo zdôvodnil s poukazom na nesprávny úradný postup exekučného súdu. Tento mal spočívať v nerozhodnutí o žiadosti o udelenie poverenia v lehote stanovenej Exekučným poriadkom a v postupe exekučného súdu, ktorého výsledkom bolo rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. Z uvedeného dospel súd prvého stupňa k záveru, že nárok žalobcu je uplatnený tak pre nesprávny úradný postup - nerozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia v exekučnom konaní v zákonnej lehote, ako aj pre nezákonnosť rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, hoc zamietnutie žiadosti žalobcu zdôvodňuje postupom, ktorý predchádzal tomuto rozhodnutiu. Pokiaľ ide o žalobcom tvrdené prieťahy v exekučnom konaní, tak súd prvého stupňa dospel k záveru, že k týmto nedošlo. Exekučný poriadok v ust. § 44 ods. 2 v čase začatia exekučného konania stanovoval 15 - dňovú lehotu iba pre udelenie poverenia exekútorovi na vykonanie exekúcie, ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Táto lehota pritom plynula od doručenia žiadosti exekútora súdu, nie od začatia exekučného konania. V žiadnom prípade však táto lehota neplatila pre iné rozhodnutie súdu o žiadosti exekútora, a to ani na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. Pre iné rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia tak platila iba všeobecná povinnosť konať a rozhodnúť o nej v primeranom čase bez zbytočných prieťahov tak, aby to zodpovedalo právu oprávneného na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V danom prípade exekučný súd o žiadosti rozhodol do 7 mesiacov zastavením exekučného konania z dôvodu nesplnenia podmienok konania, keď po podaní žiadosti o udelenie poverenia vyzval oprávneného na predloženie zmluvy o úvere

a tento bol nečinný. Celkovú dobu od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do rozhodnutia o nej (zastavením konania) nemožno považovať za prieťahy

v konaní, ani za rozhodnutie v lehote, ktorá by bola neprimeraná vo vzťahu k právu žalobcu na súdnu ochranu - právu, aby jeho vec bola v primeranej lehote prejednaná a rozhodnutá, a to aj s prihliadnutím na skutočnosť, že v tejto dobe exekučný súd vyzval oprávneného na predloženie konkrétnych listín a oprávnený bol nečinný. Zdôraznil, že pokiaľ žalovaný namietal nepreukázanie nároku žalobcu aj z dôvodu nepreukázania skutočností uvedených

v § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení od 01.01.2013, toto ustanovenie nemožno v danej veci aplikovať, keďže žalobca uplatnil svoj nárok skôr, ako toto ustanovenie nadobudlo účinnosť. Pokiaľ žalobca namietal proces - postup súdu, ktorý predchádzal vydaniu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, tak v tomto nemožno hovoriť o nesprávnom úradnom postupe. Nesprávny úradný postup z hľadiska zákona je iba taký postup, ktorým konajúci súd porušuje právne predpisy, no nemá svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí. Žalobca však namietal postup skúmania exekučného titulu, ktorého výsledkom bolo rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia. Keďže nárok žalobcu bol nedôvodný už z hľadiska jeho právneho základu, keďže súd nezistil nesprávny úradný postup v postupe exekučného súdu, je tak bezpredmetné zaoberať sa vznikom škody, jej výškou

a príčinnou súvislosťou medzi postupom exekučného súdu a škodou žalobcu. Pre úplnosť súd prvého stupňa uviedol, že ani tieto žalobca nepreukázal. Žalobca nepreukázal výšku majetkovej škody relevantnými dôkazmi a na jej preukázanie ani nenavrhol žiaden dôkaz. Pokiaľ ide o

náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Žalobca však ani len nenavrhol žiaden dôkaz, ktorý by mal preukázať, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením. Žalobca založil do jedného z konaní v obdobnej veci originál znaleckého posudku, ktorý považuje za dôležitý dôkaz v tejto veci. Tento posudok nebol dôkazom, ktorý by mal význam v prejednávanej veci. Ide o znalecký posudok č. 1/2013 vypracovaný znalcom doc. JUDr. PhDr. Miroslavom Slašťanom, PhD. na žiadosť žalobcu za účelom zistenia, či je právom EÚ zakázané, aby majetkové spory, v ktorých zmluvnou stranou je spotrebiteľ, mohli byť rozhodované rozhodcom alebo rozhodcovským súdom v rozhodcovskom konaní. Bez ohľadu na posúdenie tejto otázky nemá akákoľvek odpoveď na ňu význam pre toto konanie, pretože nesprávny úradný postup spočívajúci v prieťahoch v exekučnom konaní možno objektívne zistiť iba dôkazom, ktorým je oboznámenie exekučného spisu. Z ústavnej sťažnosti, ktorú mal žalobca v tejto veci podať, vyplýva, že žalobca mienil v tomto konaní navrhnúť vypočutie svedkov, a to z osôb pôsobiacich na exekučnom súde vo vzťahu

k nesprávne úradnému postupu exekučného súdu. Žalobca riadnym procesným spôsobom v konečnom dôsledku takýto dôkaz nenavrhol, no napriek tomu súd prvého stupňa konštatoval, že v prejednávanej veci by bolo nadbytočné vykonávať akékoľvek dokazovanie výsluchom svedkov z uvedených osôb, keď jediným objektívnym dôkazom o prípadných prieťahoch v konaní, resp. o inom nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu

a o prípadnom nezákonnom rozhodnutí môže byť iba exekučný spis, z ktorého sú zrejme všetky úkony a rozhodnutia súdu v danej veci, ako aj dĺžka konania a čas vykonávania jednotlivých úkonov. Keďže žaloba bola nedôvodná, súd ju v celom rozsahu zamietol, a to bez toho, aby vo veci rozhodoval medzitýmnym rozsudkom o právnom základe uplatneného nároku, keďže takýto postup by bol nevhodný. Rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil súd prvého stupňa podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 2 O.s.p..

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 OSP, keď účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ OSP v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ OSP), rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ OSP v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ OSP), súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 205 ods. 2 písm. a/ OSP v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ OSP), pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a) a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na to, že súd prvého stupňa nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 OSP a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Žalobca riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Ak tak súd prvého stupňa spravil, odňal tým žalobcovi jeho právo na konanie pred súdom.

Sudcu, ktorý vydal napadnutý rozsudok nepovažoval za nestranného. Rozhodovanie vecí zákonným sudcom (aj súdom) je základným predpokladom na naplnenie podmienok spravodlivého procesu (IV. ÚS 345/09). Základné právo na prejednanie a rozhodnutie vecí nestranným súdom podľa čl. 36 ods. 1 Listiny a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, je v občianskom súdnom konaní zabezpečené vylúčením sudcu z jej ďalšieho prejednávania a rozhodnutia pre jeho zaujatosť (§ 12 - 16 OSP, I. ÚS 27/98). Nedostatok nestrannosti sudcu je súčasťou pojmu „zákonný sudca“ (čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, III. ÚS 16/2000). Neobstojí názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva. Žalobca podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Za týchto okolností nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. V konaní bolo možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Za danej procesnej situácie ústne pojednávanie nebolo neodkladným úkonom. Konečné rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP, proti ktorému pripustil odvolanie a toto odvolanie žalobcu podáva. V čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Správanie súdu prvého stupňa, kedy predbehol vydaním konečného rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladá porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu a marí jeho možnosť konať pred súdom. Žalobca taktiež poukázal na to, že nemal možnosť vyjadriť sa k tým tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd vychádzal v rozhodnutí a nemal možnosť vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a na ktorých založil toto rozhodnutie. Tým došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Konceptia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom musia mať strany možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné pre úspešnosť žaloby, ale aj možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami, k týmto sa vyjadriť s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Žalobca ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Poukázal na to, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, jeho právo na kontradiktórny súdny proces tým bolo porušené. Súdom prvého stupňa vykonal dokazovanie, ktorého rozsah a obsah si určil sám a vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či šlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise, pretože vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu. Dôvodil, že pokiaľ žalovaný nereagoval na výzvu súdu prvého stupňa, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobe v zmysle § 114 ods. 3 OSP, mal rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b OSP. Žalobca súdu prvého stupňa vytýkal, že úplne ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá mu vznikla s titulu udržiavania a správy informačného systému a titulom uplatnených výdajov. V tejto časti považoval žalobca rozhodnutie za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, za prejav svojvôle a arbitrárnosti. Súdom prvého stupňa napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ je v tomto konaní jedinečný, svoje negatívne rozhodnutie odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi a vetami ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupuje žalobca a žalovaný, avšak v ktorých bol rozdielny skutkový dej a základ. Nemožno ústavnoprávne akceptovať, že súd vytvára odôvodnenia rozsudkov formulárovým spôsobom. Žalobcovi nebolo z odôvodnenia napadnutého rozsudku zrejmé, akou úvahou súd prvého stupňa dospel k tomu, že majetková škoda a nemajetková ujma nevznikla. Žalobca hodlal v konaní prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súdom prvého stupňa však dokazovanie skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, žalobcu nepoučil podľa § 120 ods. 4 OSP a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej tak, aby mal priestor navrhnuť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Podľa žalobcu súd prvého stupňa vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky ako aj jeho práva na prejednanie vecí v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Napadnuté rozhodnutie považoval žalobca za vnútorne rozporné, nakoľko súd prvého stupňa nekonštatoval zistené porušenie práva a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Žalovaný sa k doručenému odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou, včas v zákonnej lehote na podanie odvolania, že spíňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 42 ods. 3 OSP aj náležitosti podľa § 205 ods. 1 OSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal odvolací súd preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania. Dôvodmi odvolania vymedzenými žalobcom a ich rozsahom je odvolací súd viazaný podľa § 212 ods. 1 OSP.

Odvolací súd preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 OSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a napadnutý rozsudok je potrebné ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdiť.

Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dôkladne sa zaoberal tvrdeniami a dôkazmi účastníkov konania, dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami uvedenými v § 132 O.s.p. a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, keď s poukazom na ním citované ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, návrh zamietol a žalovanému, ako úspešnému účastníkovi konania náhradu trov konania potrebných na účelné uplatňovanie a bránenie práva podľa § 142 ods. 1 O.s.p. nepriznal z dôvodu, že tieto nešpecifikoval a v konaní mu žiadne nevznikli. Svoje rozhodnutie súd prvého stupňa podrobne a presvedčivo odôvodnil v súlade s požiadavkami § 157 ods. 2 O.s.p. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť jeho dôvodov, na ktoré v podrobnostiach odkazuje.

Obligatórne (§ 212 ods. 3 O.s.p.) sa odvolací súd zaoberal, či v konaní pred súdom prvého stupňa nedošlo postupom súdu k procesným vadám uvedeným v § 221 ods. 1 písm.

a/ - g/ O.s.p. a tzv. iným vadám konania, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolacie dôvody posudzoval odvolací súd podľa obsahu tohto opravného prostriedku. Namietané vady konania vymedzené v § 221 ods. 1 písm. f/ a g/ O.s.p. sú vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj článku 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Preto odvolací súd posudzoval či postupom súdu prvého stupňa nebola účastníkom odňatá možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) a vo veci rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať pred súdom treba vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorým bola účastníkovi znemožnená realizácia tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva. K pojmovým znakom tohto odňatia patrí odňatie možnosti konať pred súdom, ku ktorému došlo v dôsledku postupu súdu a možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Tieto pojmové znaky musia byť splnené súčasne. V súvislosti s týmto odvolacím dôvodom odvolací súd preskúmal splnenie podmienok na postup súdu prvého stupňa v konaní podľa § 114 ods. 1, 2, § 120 ods. 4, § 101 ods. 2 a § 123 O.s.p.

Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak prvostupňový súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil, a aj náležite vyhodnotil (nálezný Ústavného súdu SR sp.zn. III ÚS 36/2010). Jeho úvahy a dôvody podporujú príslušný záver o nedôvodnosti nároku žalobcu. Rozhodnutie súdu je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako aj záver, ku ktorému na základe týchto premís prvostupňový súd dospel sú pre právnickú, ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne aj spravodlivé.

Čo sa týka jednotlivých odvolacích námietok, odvolací súd nezistil, že by bola žalobcovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, prípadne, že by súd nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolačný súd vzal na zreteľ, že v odvolaní vznesená námietka zaujatosti sa týkala všetkých sudcov súdu prvého stupňa. Napriek tomu ale skúmal existenciu dôvodov vylučujúcich sudcu z prejednávania a rozhodovania veci iba vo vzťahu k sudcovi - JUDr. Jurajovi Valáškoví, ktorý podľa rozvrhu práce tohto okresného súdu má predmetnú vec prejednať a rozhodnúť (ďalej len "námietaný sudca"), nakoľko rozhodovacia činnosť ostatných sudcov tohto okresného súdu nie je v tejto veci daná. Námietka odvolateľa o tom, že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa vydal vylúčený sudca, preto predstavuje odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. g) O.s.p., ktorý treba odlišovať od námietky zaujatosti sudcu. Jej dôvodnosť posudzuje odvolací súd vždy bez toho, aby bol pritom viazaný tým, či prípadne otázku zaujatosti sudcu posúdil ešte pred vydaním napadnutého rozhodnutia nadriadený súd (§ 16 O.s.p.).

Ako vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa, vec bola pridelená sudcovi Okresného súdu Bánovce nad Bebravou JUDr. Radoslavovi Svitanovi, PhD. Krajský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 22.10.2012, č. k. 6NcC/319/2012-15, rozhodol, že sudca Okresného súdu Bánovce nad Bebravou JUDr. Radoslav Svítana, PhD. nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí vedenej na tamomšom súde pod sp. zn. 6C/142/2012. Spis bol následne pridelený náhodným výberom (pokyn 11/2013, Spr. 466/2013) JUDr. Jurajovi Valáškoví, ktorý sa vyjadril, že sa vo veci necíti byť zaujatý a nie je si vedomý žiadnych okolností na základe ktorých by bolo dôvodné pochybovať o jeho nezaujatosti pre vzťah k veci, účastníkom konania alebo ich zástupcom. Čo sa týka samotnej námietky ohľadom rozhodovania vylúčeným sudcom, odvolací súd zdôrazňuje, dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia žalobcu svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovaného za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. . Odvolací súd skúmajúc dôvodnosť uplatneného odvolacieho dôvodu zo strany žalobcu dospel k záveru, že na strane zákonného sudcu nie je existencia žiadnej okolnosti, ktorá by ho v zmysle § 14 a nasl. O.s.p. vylučovala z prejednávania a rozhodovania vo veci vzhľadom na pomer k veci a účastníkom konania. V konaní nezistil z hľadiska § 14 ods. 1 O.s.p. žiadne skutočnosti predstavujúce dôvod na vylúčenie tohto sudcu a takýto vzťah nie je možné odvodiť ani z údajov žalobcu. Dôvodom na pochybnosti o jeho nezaujatosti, nemôžu byť ani úvahy žalobcu založené na skutočnosti, že súd prvého stupňa svojim nelegálnym konaním (nesprávnym úradným postupom) zapríčinil vznik škody na strane žalobcu, lebo táto skutočnosť sama o sebe nevypovedá nič o vzťahu námietaného sudcu k účastníkom a k prejednávanej veci a nemožno z nej odvodiť, že by bola spôsobilá ovplyvniť jeho nestranné rozhodnutie. Z týchto dôvodov odvolací súd vyhodnotil uplatnenú odvoláciu námietku žalobcu ako nedôvodnú.

Žalobca v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa tiež namietal, že nemal možnosť vyjadriť sa k tým tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd vychádzal v rozhodnutí a nemal možnosť vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a na ktorých založil toto rozhodnutie, nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Konceptia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom musia mať strany možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné pre úspešnosť návrhu, ale aj možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami, k týmto sa vyjadriť s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie.

Preskúmaním obsahu súdneho spisu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa v konaní dôsledne postupoval podľa jednotlivých ustanovení O.s.p., preto tvrdenia žalobcu o tom, že nemal objektívnu možnosť vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam a dôkazom, ktoré uviedol a navrhol žalovaný v písomnom vyjadrení, nie sú pravdivé.

Poučenie podľa § 120 ods. 4 O.s.p. bolo spolu s ďalšími procesnými poučeniami právneho zástupcovi žalobcu doručené na samostatnej listine dňa 08.11.2012. Zároveň bolo aj súčasťou každého predvolania na nariadený termín pojednávania, ktorý si právny zástupca žalobcu prevzal, čo vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa. Preto neobstojí argumentácia žalobcu o tom, že nebol v konaní riadne poučený v zmysle tohto ustanovenia.

Vyjadrenie žalovaného k návrhu na začatie konania bolo žalobcovi doručené dňa 14.03.2013 spolu s predvolaním na prvý termín pojednávania nariadený na 15.05.2013, pričom termín pojednávania bol následne zrušený z dôvodu potreby rozhodnutia o návrhu žalobcu na prerušenie konania. Tento návrh na prerušenie konania súd prvého stupňa zamietol uznesením zo dňa 25.06.2013 č.k. 6C 142/2012-67,

ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 20.07.2013. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca, ktoré Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací odmietol ako oneskorene podané uznesením č.k. 19Co/536/2013-85 zo dňa 28.11.2013. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňom 29.01.2014. Nie je pravdivé tvrdenie v odvolaní, že súd prvého stupňa prejednal vec v neprítomnosti žalobcu, jeho právneho zástupcu a žalovaného postupujúc podľa ustanovenia § 101 ods. 2 OSP, hoci tak urobiť nemohol. Ďalší termín pojednávania súd prvého stupňa nariadil na deň 11.02.2014. Dňa 29.01.2014, kedy právny zástupca žalobcu prevzal predvolanie na pojednávanie, vedel

o ním tvrdenom dôvode na zrušenie pojednávania, teda v rozpore s ust. § 119 ods. 2 O.s.p. nepožiadaval o odročenie (zrušenie) pojednávania bez zbytočného odkladu po tom, čo sa o ňom dozvedel. Urobil tak až 10.02.2014 (doručené súdu prvého stupňa dňa 11.02.2014), pričom opätovne navrhol prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd. Uvádzanú ústavnú sťažnosť nepredložil. Odvolací súd je toho názoru, že v súlade s § 41 ods. 2 O.s.p. je potrebné návrh na zrušenie pojednávania posúdiť ako návrh na odročenie pojednávania podľa § 119 ods. 2 O.s.p.. Novela Občianskeho súdneho poriadku vykonaná zákonom č. 388/2011 Z.z.

s účinnosťou od 1.1.2012 zaviedla obligatórne náležitosti návrhu na odročenie pojednávania. Návrh právneho zástupcu žalobcu tieto obligatórne náležitosti neobsahoval. Odvolací súd konštatuje, že z obsahu predmetného návrhu nevyplýva žiadny dôležitý dôvod neúčasti právneho zástupcu žalobcu na vytýčenom pojednávaní. Súd prvého stupňa návrh právneho zástupcu žalobcu neakceptoval, nezistil dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, čo obratom v zmysle § 119 ods. 4 O.s.p. tomuto oznámil.

Súd prvého stupňa preto správne vec prejednal v neprítomnosti účastníkov, pretože boli splnené podmienky § 101 ods. 2 O.s.p. a bola dodržaná lehota na prípravu pojednávania. Pretože žaloba a vyjadrenie k žalobe boli účastníkom riadne doručené v dostatočnom časovom predstihu pred pojednávaním a žiadneho z nariadených pojednávania sa účastníci konania nezúčastnili, napriek riadne doručeným predvolaniam, nemožno uzavrieť, že by

v danej súvislosti žalobcovi bola súdom prvého stupňa odňatá možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného v konaní. Žalobca sa bez ospravedlniteľného dôvodu nezúčastnil nariadeného pojednávania, preto neobstojí jeho odvolacia námietka, že sa nemal možnosť vyjadriť k dôkazom, ktoré vykonal súd. Túto možnosť žalobca nevyužil napriek poučeniu podľa ustanovenia § 120 ods. 4 O.s.p..

Odvolací súd preskúmaním postupu súdu prvého stupňa, s prihliadnutím na všetky okolnosti veci, vyhodnotil postup tohto súdu ako správny, keď mal preukázané, že súd prvého stupňa mal pre prejednanie veci v neprítomnosti účastníkov konania a ich zástupcov splnené všetky podmienky podľa § 101 ods. 2 O.s.p. Zo skutočností a postupov súdu prvého stupňa

v konaní vyplýva, že právo žalobcu na kontradiktórnosť súdneho procesu nebolo porušené. Prejednaním veci v neprítomnosti účastníkov konania súd prvého stupňa neodňal účastníkom konania možnosť konať pred súdom. Súдне konanie v predmetnej veci prebehlo pred súdom prvého stupňa s pojednávaním a účastníci konania mali reálnu možnosť predkladať skutočnosti a dôkazy najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým súd prvého stupňa končil dokazovanie. Za daného procesného stavu súd prvého stupňa umožnil sporovým stranám zúčastniť sa prejednaní veci vrátane možnosti označiť rozhodné skutočnosti a dôkazy, vyjadriť ku všetkým dôkazom, ktoré sa vykonal (§ 123 O.s.p.), vykonať zhrnutie návrhov

a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci (§ 118 ods. 4 O.s.p.).

Odvolací súd navyiac z úradnej činnosti zistil, že Ústavný súd Slovenskej republiky o sťažnosti žalobcu zo dňa 13.12.2012 podanej voči uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č.k. 6NcC 319/2012-15 zo dňa 22.10.2012, ktorá bola predmetom jeho prvého návrhu na prerušenie konania rozhodol uznesením zo dňa 30. októbra 2013, č.k. II. ÚS 551/2013-11tak, že sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 25 ods. 1, 2 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (zákon o ústavnom súde).

Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že v prejednávaní veci neboli dňa 11.02.2014 dané zákonné podmienky na obligatórne prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP a ani fakultatívne prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP. Otázka či je konajúci sudca z pojednávania a rozhodovania veci vylúčená, bola

v danom prípade vyriešená postupom podľa § 14 a nasl. O.s.p.. V rámci konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky nedošlo k odkladu vykonateľného uznesenia Krajského súdu v Trenčíne ako nadriadeného súdu č.k. 6NcC 319/2012-15 zo dňa 22.10.2012 o podanie ktorej sťažnosti opieral navrhovateľ dôvodnosť návrhu na prerušenie konania. Navyiac v čase, keď súd prvého stupňa v tomto smere rozhodoval, už bolo súdom prvého stupňa o obdobnom návrhu žalobcu rozhodnuté a ústavná sťažnosť podaná proti tomuto rozhodnutiu odmietnutá, z čoho vyplýva, že v čase rozhodovania prvostupňového súdu tu už nebola existencia skutočnosti, od ktorej žalobca odvodzoval opodstatnenosť svojho návrhu. Za týchto okolností postup súdu prvého stupňa, ktorý rozhodol o návrhu na prerušenie konania a zároveň vo veci samej, je v súlade s postupom podľa § 6 O.s.p. ako aj so zásadou hospodárnosti a efektívnosti konania. Preto nemôže mať za následok odňatie možnosti konať pred súdom. Pre úplnosť považuje odvolací súd za potrebné dodať, že iná procesná situácia by bola v prípade, ak by existovali zákonné dôvody na prerušenie konania a súd prvého stupňa by na pojednávaní rozhodol o zamietnutí návrhu na prerušenie konania a zároveň aj vo veci samej. V tom prípade by existoval dôvod na zrušenie, prípadne zmenu rozsudku súdu prvého stupňa v časti týkajúcej sa návrhu na prerušenie konania a dôvod na zrušenie rozsudku vo veci samej pre vady konania pred súdom prvého stupňa. Na základe týchto skutočností vyhodnotil odvolací súd odvolanie žalobcu smerujúce proti napadnutému rozsudku v časti, ktorou súd prvého stupňa zamietol návrh na prerušenie konania ako nedôvodné.

Pokiaľ žalobca vo svojom odvolaní poukázal na to, že napriek jedinečnosti skutkového deja súd prvého stupňa svoje rozhodnutie odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupuje on ako žalobca, odvolací súd zdôrazňuje, že práve skutočnosti uvedené v odvolaní sú z väčšej časti zmätočné a nezakladajú sa na skutkových zisteniach, väčšina odvolacích dôvodov žalobcu sa nevzťahuje na prejednávaný prípad, nezodpovedá skutočnému stavu, ide o cyklostylované návrhy a odvolania. Napríklad odvolací súd zistil, že nie je pravdou tvrdenie žalobcu v odvolaní, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, že sa žalovaný nevyjadril na výzvu súdu k návrhu, že sa vo veci nenariadilo ani neuskutočnilo ústne pojednávanie, že nebol poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p., a pod..

Odvolací súd je toho názoru, že žalobca v konaní nespĺnil dôkaznú povinnosť podľa § 120 ods. 1 O.s.p.. V sporových konaniach, ako je aj v danej veci, sa nesplnenie dôkaznej povinnosti prejaví v nepriaznivom meritórnom rozhodnutí pre účastníka, ktorý svoje dôkazné bremeno neunesol. Dôkazné bremeno je procesný inštitút, ktorý spočíva v zodpovednosti účastníka konania za to, že v konaní budú preukázané tie rozhodné skutočnosti, ku ktorým sa dôkazné bremeno viaže. Povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť závisí od účastníkov konania, ktorí tým vymedzujú predmet dokazovania, teda to čo má byť preukázané. Na preukázanie skutočností, ohľadom ktorých má účastník konania dôkazné bremeno slúži dôkaz, dôkazný prostriedok realizovaný v procese dokazovania. Vymedzenie okruhu skutočností, ktoré musí účastník uviesť a následne preukázať závisí od hypotézy hmotnoprávnej normy upravujúcej sporný vzťah medzi účastníkmi. Táto norma zároveň určuje rozsah dôkaznej povinnosti a dôkazného bremena. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci má charakter objektívnej zodpovednosti, ktorej podmienkami sú: výkon verejnej moci príslušným orgánom verejnej moci, vznik škody alebo nemajetkovej ujmy poškodenému a príčinná súvislosť medzi nimi. Tieto podmienky musí preukázať poškodený, ktorý znáša dôkazné bremeno o skutočnostiach, ktoré zakladajú objektívnu zodpovednosť štátu.

Právne vzťahy, z ktorých žalobca odvodzoval nároky uplatnené žalobou, sú upravené zákonom č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Vychádzajúc z ust. § 3 ods. 1 písm. d), § 3 ods. 2, § 9 ods. 1, 2 § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. predstavuje existencia nesprávneho úradného postupu pri výkone verejnej moci orgánom verejnej moci hypotézu právnej normy. Pokiaľ nesprávny úradný postup existuje, nastupuje dispozícia právnej normy predstavujúca zodpovednosť štátu ako zodpovednostného subjektu za škodu, ktorá predstavuje právny následok nesprávneho úradného postupu v podobe sankcie.

V danom prípade bolo povinnosťou žalobcu preukázať, že nerozhodnutie o návrhu exekútora na vydanie poverenia Okresným súdom Bánovce nad Bebravou sp. zn 5Er/268/2009 exekučným súdom v primeranom čase a bez zbytočných prietahov, je nesprávnym úradným postupom podľa právoplatného rozhodnutia vydaného v inom konaní (sťažnosť u predsedu súdu na podklade sťažnosti na prietahy, disciplinárne konanie, konanie pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, konanie pred Európskym súdom pre ľudské práva). Žalobca nepreukázal, že prietahy, o ktorých bolo v inom konaní rozhodnuté, sú neodôvodnené, boli podstatnou a rozhodujúcou príčinou vzniku škody žalobcu v exekučnom konaní z

dôvodu, že jeho pohľadávka sa stala nevymáhateľnou a nevykonateľnou. Odvolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že zastavenie konania (aj keď v lehote 7 mesiacov) v danej exekučnej veci priviedol sám oprávnený (žalobca), keďže nespĺnil jednu z podmienok konania, keď po podaní žiadosti o udelenie poverenia zostal nečinný a na výzvu súdu nepredložil konkrétne listiny (zmluvu o úvere).

Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že čo sa týka nesprávneho úradného postupu v dôsledku prieťahov v exekučnom konaní, je nutné konštatovať, že existenciu zbytočných prieťahov v súdnom konaní určuje Ústavný súd SR, ktorý má právomoc rozhodovať

o porušení ústavných práv fyzických a právnických osôb. Napriek tomu súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR (I ÚS 27/02, IÚS 197/03, I ÚS 38/04), podľa ktorej dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej je aj zistenie, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. Nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postupom dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významným prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. V zmysle záverov Ústavného súdu potom možno konštatovať, že dobu od podania žiadosti o udelenie poverenia do rozhodnutia súdu o tejto žiadosti nemožno považovať za prieťahy v konaní, ktoré by mohli viesť k vzniku uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy na strane žalobcu, ani za rozhodnutie v lehote, ktorá by bola neprimeraná vo vzťahu k právu žalobcu na súdnu ochranu.

Žalobca, napriek úvodnému všeobecnému uvedeniu odvolacích dôvodov, vo svojom odvolaní neuviedol (nepochybné z dôvodu predkladania veľkého množstva typových podaní na súdy), aké konkrétne nedostatky meritórnemu posúdeniu prejednávaneho prípadu, vecnému dôvodu zamietnutia návrhu, vytyka. Uvádza len všeobecné konštatovania (napr. "súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané", "súd úplne ignoroval všetky tvrdenia žalobcu o majetkovej škode z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdavkov na administratívne spracovanie textov urgencií atď."), ktoré uvádzal aj v návrhu. Okrem toho uvedené odvolacie tvrdenie nevyplýva z predmetného rozhodnutia a nezodpovedá ani skutkovým zisteniam ani právnomu hodnoteniu uvedenému v odôvodnení rozhodnutia okresného súdu. Žalobca v odvolaní nenapadol podrobné skutkové a právne závery súdu prvého stupňa o nepreukázanom naplnení predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu (neexistenciu nesprávneho úradného postupu, škody a príčinnej súvislosti). Rovnako žalobca v odvolaní žiadnou odvolacou námietkou nenapadol hmotnoprávne dôvody zamietnutia návrhu na náhradu nemajetkovej ujmy. Napadnutý rozsudok považuje odvolací súd za vecne správny, pretože následkom nepreukázaného kumulatívneho naplnenia všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu je zamietnutie žaloby žalobcu.

Odvolacie dôvody prezentované žalobcom v odvolaní nemajú oporu v zistenom skutkovom stave ani v právnom posúdení veci súdom prvého stupňa. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s posúdením a hodnotením listinného dôkazu, znaleckého posudku č. 1/2013 vypracovaného znalcom doc. JUDr. PhDr. Miroslavom Slašťanom, PhD. Za splnenia všetkých procesných povinností, ktoré vykonal súd prvého stupňa v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku o konaní, prejednaní a rozhodnutí veci, keď účastníkov riadne poučil o možnosti označiť a predkladať dôkazy a na pojednávaní vyhlásil dokazovanie za skončené, odvolací súd v súlade s § 213 ods. 5 O.s.p. nezistil dôvody na doplnenie dokazovania, pre ktoré nebol daný právny základ žalobcom uplatnených nárokov.

Odvolací súd poukazuje na to, že v konaní pred súdom prvého stupňa nebol zistený nesprávny úradný postup a ani existencia nezákonného rozhodnutia exekučného súdu. Vzhľadom k tomuto záveru ako aj k poučeniu žalobcu podľa § 120 ods. 4 O.s.p. je potom bez právneho významu aj znalecký posudok č. 1/2014 zo dňa 17.1.2014, ktorý mal žalobca založiť do jedného zo spisov súdu prvého stupňa po vyhlásení rozhodnutia vo veci samej.

K odvolaniu proti rozsudku súdu prvého stupňa tento znalecký posudok nepripojil. Odvolací súd uvádza, že aj v prípade jeho pripojenia, nevykonanie dokazovania oboznámením obsahu tohto znaleckého posudku by vzhľadom na záver súdu prvého stupňa nespôsobilo nesprávnosť napadnutého rozsudku.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p., tak že žalovanému náhradu trov odvolacieho konania podľa § 151 ods. 2 OSP nepriznal, pretože žalovaný si trovy odvolacieho konania nevyčísľil a zo spisu mu žiadne trovy nevyplývajú.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.